

In ko položili so zadnjo pred njo,
zakrila je, Frankinja sinje oko

in bleda kot sneg in drhteča kot trst
se je zgrudila k ljubčevi glavi na prst.

Zaboden poginil je Atila kralj
še tisto noč, ko je pri Frankinji spal.

Vladimir Levstik.

Moja pesem.

Nebo, nebo kot moder vrt
in zemlja mlada pisan prt
in solnce kakor čolnič zlat, —
le jaz proklet sred srečnih trat!

Jaz hodim tod vse dni, noči
in v brazde sejem srčno kri,
a sinj ne zna, ne polja klas,
kaj v temni duši nosim jaz!

Vladimir Levstik.

Rdeči nagelj.

Jaz ti utrgam en nagelj rdeč.
Ko se ne bova videla več,
nagelj na tvojih bo prsah strohnel,
jaz pa počestno bom žensko objel.

Glej, svet ima pač mnogo reči,
da se v njih črna žalost zgubi.

Al kdor tebe v mislih ima,
samo še greh mu tolažbo da.

A. Gradnik.

